

РЕШЕНИЕ

№ 6055

гр. София, 29.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 134 СЪСТАВ, в публично заседание на първи август през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АЛБЕНА Б. ДОЙНОВА

при участието на секретаря МИХАЕЛА М. М.
като разгледа докладваното от АЛБЕНА Б. ДОЙНОВА Административно наказателно дело № 20221110208578 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.72, ал.4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на Т. И. И., чрез упълномощения процесуален представител – адв. Г. против заповед за задържане на лице рег.№ 230-33-697/07.07.2022г. издадена от И.А. – старши полицай при ОСПС- СДВР. Със заповедта на основание чл.72, ал.1, т. 1 от ЗМВР жалбоподателят е задържан за срок от 24 часа. Иска се съдът да отмени атакуваната заповед, като незаконосъобразна. Излагат се съображения за необоснованост на атакувания акт, поради липсата на правни и фактически основания за издаването му. Твърди се, че правото на защита на задържаното лице е било накърнено, доколкото същият не е знаел за какво е наложена подобна мярка спрямо него, като в конкретния случай не е била изпълнена и целта на задържането. Моли се за съдебен акт в тази насока, претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован се представлява от адв. С., която поддържа жалбата и пледира за отмяна на атакувания акт. Развива подробни съображения за незаконосъобразност на издадената заповед за задържане. Претендира разноски.

Ответникът – И.Г.А. – полицай при ОСПС – СДВР, редовно призован, не се явява, не се представлява, не ангажира доказателства и не взема становище по основателността на жалбата. Упълномощен процесуален представител на ответника е депозирал писмено становище с изложени доводи по същество. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Съдът след като се запозна с жалбата и материалите по делото, намира, че жалбата е

процесуално допустима като подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Разгледана по същество е основателна.

На 07.07.2022г. в 17:30 часа , жалбоподателят е задържан за срок до 24 часа със заповед за задържане рег.№ 230-33-697/07.07.2022г. издадена от И.А. – старши полицай при ОСПС-СДВР. На 08.07.2022г. в 17:28 часа жалбоподателят бил освободен. Заповедта е издадена на основание чл.72, ал.1, т. 1 от ЗМВР, като в мотивите ѝ е посочено “чл. 348 от НК“ .

Впоследствие в така изготвената заповед, към основанията за задържане било дописано „ използване на радиосредство без разрешение“.

В представената пред съда административна преписка се съдържат копия на справка, докладни записки, заповед за задържане на лице рег.№ 230-33-697/07.07.2022г. издадена от И.А. – старши полицай при ОСПС- СДВР, протокол за обиск на лице, декларация, разписка за върнати вещи, книга за задържани лица. В допълнение са представени доказателства за компетентност на ответника.

От страна на жалбоподателя е представено цветно ксерокопие на издадената заповед за задържане.

Съдът служебно е изискал материалите по воденото ДП № 1109/2022г. по описа на 06 РУ-СДВР, пр.пр. 23672/202г. по описа на С..

При така изложените фактически данни, които се подкрепят от приложените по делото писмени доказателства съдът достигна до следните правни изводи:

Съобразно разпоредбата на чл.168, ал.1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК.

Атакуваният акт е издаден в предписаната от закона писмена форма, от лице притежаващо материална компетентност, но в нарушение на материалноправните разпоредби на закона. Същият е незаконосъобразен, тъй като е немотивиран и издаден, без да са посочени и доказани основанията за задържане на жалбоподателя.

Според посоченото в заповедта правно основание за задържането - [чл. 72, ал. 1, т 1 ЗМВР](#), полицейските органи могат да задържат лице. Основанията при които полицейските органи могат да упражнят това си правомощие са изрично разписани в 7 точки, в цитираната разпоредба.

Съгласно [чл. 74, ал. 1 от ЗМВР](#), задържането на лицата по [чл. 72, ал. 1 ЗМВР](#) се извършва с писмена заповед. Към момента на задържането [чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР](#) изрично изисква като елемент от съдържанието на заповедта посочване на фактическите и на правните основания за задържането. Възприетото от ЗМВР положение изцяло кореспондира на общото правило на [чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК](#). Посочването им в заповедта, представлява излагане на мотиви и обосновава разпоредителната част на акта. При липса на мотиви, съдът не може да упражни

контрол за законосъобразност върху обжалвания административен акт и същият подлежи на отмяна като незаконосъобразен по смисъла на [чл. 146, т. 2 АПК](#), като издаден в нарушение на [чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР](#). Това е така, защото при осъществяване на съдебния контрол за законосъобразност, преценката на решаващия съд е свързана именно с изследване на въпроса, доколко са налице посочените в оспорения административен акт фактически основания за издаване и доколко могат да се свържат с посочените от издателя правни норми. В заповедта формално е посочено основание за задържането на лицето. Разпоредбата е императивна и задължава органа да изложи освен правни и фактически основания за задържане. Целта на закона е да не се допусне злоупотреба с правомощия. Защо и какво е наложило полицейският орган да упражни правомощията си по [чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР](#) е останало неизвестно за жалбоподателя поради липсата на факти в заповедта. Бланкетното цитиране на законовата разпоредба, не е достатъчно, за да бъде изпълнено изискването на закона. Този порок не е бил отстранен, дори с незаконосъобразното последващо дописване в оспорената заповед.

За обосноваване на правото на органа да упражни предоставеното му правомощие в рамките на неговата дискреционна власт и за осигуряване възможност на адресата на акта да защити правата си, следва в заповедта за задържане да са описани конкретни фактически обстоятелства, сочещи на обосновано предположение, че лицето, спрямо което се постановява задържането с активното си поведение е осъществило конкретен престъпен състав по НК.

Не е достатъчно заповедта за задържане да съдържа само позоваване на приложимите разпоредби, без посочване на специфични обстоятелства или действия/ бездействия на задържаното лице, като трайно ЕСПЧ приема, че при липсата на конкретна фактическа обосновка за необходимостта от задържането, същото се явява несъвместимо с принципа за защита на лицата от произвол. В случая в заповедта липсват обективирани каквито и да е било факти и обстоятелства, релевиращи наличието на конкретни и обективни данни, сочещи на съществуването на обосновано подозрение за извършване на конкретно престъпление от страна на Т. И. И. .

На второ място, заповедта не е косвено мотивирана чрез материалите изисканото от съда дело. В Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд е посочено, че "мотивите не е необходимо обаче да съвпадат по време с издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Не съществува пречка мотивите да бъдат изложени и допълнително, след издаването на административния акт, стига да се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране на индивидуалните административни актове и отказите за издаване на такива". Мотивите към акта могат да бъдат изложени и отделно от самия него, което като не е осъществено така, че в достатъчна степен да са защитени правата, свободите и законните интереси на лицето, води до неспазване на

законоустановената форма на атакувания административен акт.

В оспорената заповед рег.№ 230-33-697/07.07.2022г г. не е цитиран какъвто и да е документ, който да се счита за неразделна нейна част. При положение, че полицейският орган, не е обосновал задържането, позовавайки се в акта на изрично определен документ, съображенията по който възприема и взема предвид при своето произнасяне, съдът не може вместо него служебно да прави подобна връзка и недопустимо пост фактум да дописва липсващите фактическите основания на това задържане, извличайки ги от едни или други данни по административната преписка или образувано досъдебно производство.

Съответно бланкетността на заповед рег.№ 230-33-697/07.07.2022г. от фактическа страна не може да се преодолее чрез съобразяване на данни от административната преписка по документи, които официално нито са приобщени към нея до задържането на И. на 07.07.2022г. в 17:30 часа, нито са му били незабавно съобщени съгласно чл. 5, § 2 ЕКЧП чрез връчването им. Липсата на ясни фактически основания за задържането пречатства и съдебния контрол по [чл. 72, ал. 4 от ЗМВР](#) и [чл. 5, § 4 от ЕКПЧ](#), който се упражнява единствено в рамките на индивидуалния административен акт, чиято законосъобразност се оспорва. Този дефект във формата по [чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР](#) е съществен, не е незабавно отстранен от полицейския орган до задържането на лицето, съгласно чл. 5, § 2 ЕКЧП и не подлежи на последващо саниране в съдебния процес.

Доколкото обаче атакуваната заповед сериозно ограничава правата на ответника, следва предпоставките за нейното налагане, да са налице към момента на задържането, а не такива данни да се събират след издаването на акта и съответно задържането на лицето. В този смисъл обстоятелството, че впоследствие И. е бил привлечен в качеството на обвиняем и то за съвсем различно престъпление не обвързва съда и не променя изводите му, че атакуваната заповед за задържане е незаконосъобразна и като такава подлежи на отмяна.

Целта на [чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#) е задържането като превантивна мярка да предотврати възможността лицето, което има вероятност да е извършило престъпление, да се укрие и спрямо него да не може да бъде приведено в действие наказателно преследване. Посочената норма дава възможност на органите на МВР да реализират законовите си правомощия по разкриването и предотвратяването на престъпления чрез задържане на заподозряното лице за 24 часа, когато резултатът не може да бъде постигнат без прилагането на тази принудителна мярка. В случая, видно от доказателствата по делото, полицейските органи са установили самоличността на Т. И. И.. Не са налице и данни за възпрепятстване от негова страна на действията им за извършване на неотложни процесуалноследствени действия. Въобще не са съществували никакви обстоятелства, които в достатъчна степен да обосноват ограничаването на правото на свободно придвижване, което може да се наложи само с оглед постигане на предвидени в закона цели: да се съдейства за разкриване на престъпление и да се осуети възможността за укриване на извършителя.

Действително за прилагането на ПАМ по [чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#) не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен и безспорен начин вината на лицето, извършило престъпление, както и да е определена точната наказателноправна квалификация

на деянието по НК и основанието за подвеждане под наказателна отговорност. Достатъчно е наличието на данни обосноваващи предположение, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление. Доказателства за наличие на данни за участие или съпричастност на Т. И. към престъпен акт по делото не са ангажирани. Като всяка ПАМ задържането за срок от 24 часа налага неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Мярката по [чл. 72 от ЗМВР](#), в зависимост от конкретния случай, би могла да има превантивен или преустановителен характер и се предприема било с цел да се предотвратят вредните последици от извършено престъпление, било за да осуети прикриването на престъплението, както и с цел започване на разследване срещу вероятния извършител. В случая от доказателствата по делото по никакъв начин не може да се установи каква е била конкретната цел за издаването на оспорената заповед и постановеното с нея задържане, поради което същото се явява несъразмерно с целта на закона- [чл. 6, ал. 2 от АПК](#). Като проявление на принципа за съразмерността, административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. От доказателствата по делото, е очевидно, че не е спазено изискването с прилагането на ПАМ да не се надхвърля необходимото за постигането на целения от закона резултат.

При този изход на спора и на основание [чл. 143, ал. 1 от АПК](#) в полза на ответника следва да бъдат възстановени направените от него разноски в процеса, представляващи заплатен адвокатски хонорар за осъществено процесуално представителство в размер на сумата от 450,00 лева, както и сумата от 10,00 лева внесена държавна такса.

Всичко това кара настоящият състав да приеме, че процесната ПАМ е наложена в нарушение на закона и при несъответствие с целта му, без да е доказана необходимостта от задържането на лицето и следва да бъде отменена.

С оглед на изложеното обжалваната заповед е незаконосъобразна, като издадена в несъответствие с материалноправните изисквания на закона и на основание чл.172, ал.1, предл.второ от АПК, във връзка с чл.72, ал.4 от ЗМВР, следва да бъде отменена.

Водим от горното, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Т. И. И., чрез упълномощения процесуален представител – адв. Г. против заповед за задържане на лице рег.№ 230-33-697/07.07.2022г. издадена от И.А. – старши полицаи при ОСПС- СДВР. Със заповедта на основание чл.72, ал.1, т. 1 от ЗМВР жалбоподателят е задържан за срок от 24 часа.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Т. И. И. ЕГН : ***** сумата от 480. 00 лева разноски

за адвокатско възнаграждение и сумата от 10,00 лева – държавна такса за образуване на делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София – град, в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____